

Pohled ze Stříbrného hřbetu přes Stříbrné věžičky do jámy Malého Stawu a ke Sněžce.

Krkonoše pod Stříbrným hřbetem

Text a foto: Jan Vitek

Z krkonošských vrcholků, v jejichž pojmenování najdeme název některého z drahých kovů, je jistě nejznámější Zlaté návrší. Patří ke snadněji dostupným místům v západní polovině našeho nejvyššího pohoří a proslulý je odtud zejména krásný výhled přes prameniště Labe a hlubinu Labského dolu. Poněkud méně známý, ale rovněž pozoruhodný je Stříbrný hřbet, vystupující přibližně uprostřed Krkonošského národního parku. Jde o místo významné i z geografického hlediska, protože zdejší vrcholová kóta 1489 m je šestou nejvyšší v České republice. Kromě čtveřice krkonošských vrcholků (Sněžky 1603 m, Luční hory 1555 m, Studniční hory 1554 m a Vysokého Kola 1509 m) ji převyšuje už jen jesenický Praděd (1491 m), a to o pouhé dva metry.

Stříbro se zde nikdy netěžilo

Stříbrný hřbet je součástí hlavního hraničního hřbetu a v Polsku jej nazývají Smogornia. Stříbrná ruda se však v jeho útrobach nikdy netěžila, takže pojmenování tohoto místa se spíše odvozuje od charakteristicky

stříbrného odlesku rozsáhlých ploch traviny smilky tuhé. Jiná verze názvu se nabízí při pohledu od severu, tedy z polského území, kde strmým svahem místy spadají skalní srázy z bělavé žuly – Srebrne Turniczki (Stříbrné věžičky). Jižní,

česká strana táhlého hřbetu už tak „dramatická“ není, ale prochází jí pouze zimní tyčové značení. Turisticky mnohem frekventovanější je polská část hřbetu. Příhraniční partií vede oblíbená „hřebenovka“ Cesta přátelství s takřka leteckými výhledy

nejen do přilehlých krkonošských partií, ale i daleko do polského podhůří. Také nižší částí svahu se proplétá několik značených tras, zpřístupňujících zdejší pozoruhodná a zároveň i atraktivní místa také našim turistům.

Přes Slezské sedlo

Vhodným výchozím místem pro pěkné a různě náročné horské výšlapy do oblasti Stříbrného hřbetu po obou stranách státní hranice je známé krkonošské středisko Špindlerův Mlýn. Odtud se na hraniční hřbet ve Slezském sedle (1198 m) dostaneme náročnějším výstupem (s převýšením asi 450 m), např. po zelené turisticky značené trase od rozcestí u Dívčí lávky. Tuto úvodní a zároveň i nejméně záživnou část si však můžeme podstatně urychlit i usnadnit použitím autobusové linky s „konečnou“ na parkovišti

u horského hotelu Špindlerova bouda. Odtud budeme pokračovat po červeně značené Cestě přátelství, provázející polskou stranu státní hranice směrem k východu.

Sluneční hodiny a Zkamenělý dábel

Zprvu nás čeká poměrně příkrý výstup na temeno oblého, ale nápadného návrší Malý Šišák (1439 m), přejdeme mělké sedlo Tupého štítu (Tępy Szczyt) a převážně klečí budeme pokračovat po úbočí Stříbrného hřbetu. Na jeho severním výběžku je oblíbenou zastávkou turistů z daleka nápadné žulové skalisko, uváděné se dvěma názvy. Oficiální polské pojmenování je Stonecznik, druhý název Polední kámen vznikl překladem německého Mittagstein. Toto místo totiž lidem v podhůří odedávna sloužilo jako jednodu-

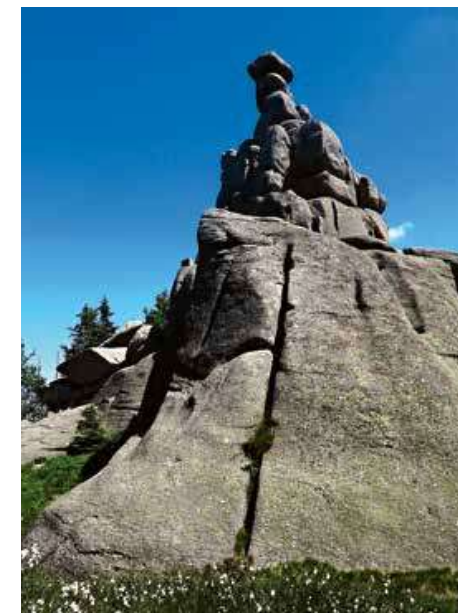
ché sluneční hodiny – když slunce při pohledu zdola stojí přímo nad skalou, je právě poledne, tedy i čas k obědu... Druhá verze pojmenování vychází ze staré místní pověsti. Čelní stranu skaliska totiž doprovází samostatná žulová věžička připomínající „zlověstnou“ postavu. Tento Zkamenělý dábel prý měl za úkol zasypat kamením nedalekou jezerní kotlinu, do stanovené lhůty to však nestihl a když v podhorském kostelíku odbilo poledne, proměnil se do skály.

Putování ke kamenným Poutníkům

Dávná kamenná lavička i žulové plotny u Poledního kamene – Stoneczniku lákají ke krátkému odpočinku i dalekým výhledům a „hřebenová“ Cesta přátelství zde zdaleka nekončí. Horskou túru

Zkamenělý dábel je součástí žulového skaliska Polední kámen.

Pielgrzymy - největší z žulových „poutníků“.